

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie skazanego **K. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 26 lutego 2026 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącej VI Wydziału Karnego
Odwoławczego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 16 grudnia 2025 r., sygn. akt VI Ka 189/25

o odmowie przyjęcia kasacji od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w
Jeleniej Górze z dnia 10 lipca 2025 r., sygn. akt VI Ka 189/25

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 16 grudnia 2025 r., sygn. akt VI Ka 189/25, Przewodnicząca VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze odmówiła przyjęcia osobistej kasacji skazanego K. K., wskazując w uzasadnieniu na jej wniesienie z pominięciem wymogu sporządzenia i podpisania przez adwokata lub radcę prawnego.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł skazany K. K., podnosząc:

„I. Rażące naruszenie prawa procesowego - art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Polegające na odmowie przyjęcia kasacji pomimo istnienia co najmniej potencjalnych bezwzględnych przyczyn odwoławczych w postaci pozbawienia oskarżonego realnej możliwości obrony, co czyniło kasację dopuszczalną z mocy art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.

II. Rażące naruszenie prawa procesowego - art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Polegające na pozornej kontroli instancyjnej, skutkującej brakiem rzeczywistego rozpoznania zarzutów dotyczących naruszenia prawa do obrony.

III. Naruszenie art. 530 § 2 k.p.k. Polegające na przekroczeniu zakresu kognicji sądu odwoławczego poprzez dokonanie merytorycznej oceny istnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych na etapie badania dopuszczalności kasacji, podczas gdy ocena ta jest zastrzeżona wyłącznie dla Sądu Najwyższego.

IV. Rażące naruszenie art. 6 k.p.k. oraz art. 42 ust. 2 Konstytucji RP Polegające na pozbawieniu skarżącego realnego prawa do obrony na etapie kasacyjnym, mimo formalnego ustanowienia obrońcy z urzędu.

V. Naruszenie art. 81 § 2 k.p.k. Poprzez dwukrotną odmowę zmiany obrońcy z urzędu mimo wykazania, że obrońca ten nie wykonał powierzonych mu obowiązków obrończych.

VI. Błędne zastosowanie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 526 § 2 k.p.k. Polegające na formalnym uznaniu braku spełnienia wymogu podpisania kasacji przez adwokata, mimo że brak ten wynikał z niewykonania obowiązków przez obrońcę z urzędu, a nie z winy skarżącego”.

Podnosząc powyższe, skazany wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia, przyjęcie kasacji do rozpoznania, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu z obowiązkiem usunięcia naruszeń prawa do obrony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne.

Nie ulega wątpliwości, że kasacja osobista K. K. nie mogła zostać przyjęta przez Sąd II instancji, który był uprawniony do dokonania kontroli formalnej tego środka zaskarżenia. Podkreślenia ponownie wymaga, że Sąd Okręgowy wyznaczył skazanemu w tej sprawie obrońcę z urzędu, który poinformował o braku podstaw do wniesienia kasacji. Wyraz niezadowolenia skarżącego ze stanowiska obrońcy i jakości wykonanej przez niego pracy nie może prowadzić do wyznaczania kolejnych obrońców z urzędu aż do uzyskania poziomu satysfakcji w tym zakresie przez skazanego. Sąd odwoławczy pouczył skazanego o możliwości złożenia kasacji w terminie 30 dni przez obrońcę z wyboru, ale z szansy tej nie skorzystał.

Wniesione przez skazanego zażalenie ma charakter wyłącznie polemiczny, ponieważ próbuje w nim przekonać o zasadności wnoszonej przez siebie osobiście kasacji. Bewzględne przyczyny odwoławcze, na które powołuje się skarżący, wskazując na art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., nie mogą zostać rozpoznane na skutek kasacji sporządzonej i podpisanej przez skazanego. Powoływany przepis stanowi wyjątek od ograniczeń przewidzianych w art. 523 § 2 k.p.k., które nie dotyczą tzw. przymusu adwokacko-radcowskiego.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[r.g.]